

Başvuru: 15.12.2023

Kabul: 28.06.2024

OnlineFirst: 30.06.2024

DOI: 10.37344/talim.2024.55

Copyright @ 2024 • ÖNDER

<https://dergipark.org.tr/tr/pub/talim>

e-ISSN: 2630-5887

Haziran 2024 • 8(1) • 61-66

Ayşegül Gün, *Çocukların Din Eğitiminde Ebeveyn Tutumları*, İlahiyât Yayıncılık, 2022, Ankara, 328 sayfa, ISBN: 9786258301397

Senanur Kanat¹

Aile, bireyin gelişimine yön veren birçok fonksiyona sahip toplumsal bir kurumdur. Ailenin fonksiyonlarının temelini oluşturan önemli bir husus da dindir. Bireyin içinde yaşadığı aile yapısı ve dini inancı, çocuğun hayatını etkileyecek düzeydedir. Birey, ebeveynlerinin davranışlarını gözlemleyerek, onların inanç ve değerlerini benimseyerek büyür. Dolayısıyla, bireyin inanç oluşumu ve gelişiminde aile önemli bir etkidir.

Ailede din eğitimi konusu, literatüre bakıldığında en çok çalışılan konuların başında gelmektedir. Ailede din eğitimi gerek nitel gerek nicel birçok araştırmaya konu olmuştur. Konuyla ilgili; Halis Ayhan “*Ailede Din Eğitimi*” Seval Çakır “*Bir Kurum Olarak Ailenin Din Eğitimi İşlevi*”, Ömer Özdemir “*Ebeveynlere Göre Ailede Çocuğun Din Eğitimi*”, Gülsüm Pehlivan Ağırakça “*Türkiye’de Aile Eğitimi Uygulamaları: Ailede Din Eğitimi Programı (ADEP) Örneği*” gibi çalışmalar örnek olarak gösterilebilir. Bu çalışmada da bu konuyla ilgili eserlerden Ayşegül Gün’e ait olan “*Çocukların Din Eğitiminde Ebeveyn Tutumları*” adlı kitap değerlendirilecektir.

2004 yılında Ondokuz Mayıs Üniversitesi İlahiyat Fakültesi’nden mezun olan Ayşegül Gün, 2011 yılında, “*Yaygın Din Eğitiminde Kadının Eğitimi*” adlı teziyle doktorasını tamamlamıştır. 2013 yılında ise Amasya Üniversitesi İlahiyat Fakültesi’ne atanan Gün, halen aynı üniversitede doçent olarak çalışmalarını sürdürmektedir. Ulusal ve uluslararası ölçekte birçok çalışması bulunan yazarın 2022 yılında yayınlanan *Çocukların Din Eğitiminde Ebeveyn Tutumları* adlı çalışması, 2019 yılında yayınlanan *Teoriden Pratiğe Değerler Eğitimi* adlı eserinin devamı niteliğindedir. Ayşegül Gün’ün önceki çalışmasında teorik temellere dayandığı değerler eğitimi bu çalışmasında, ebeveynlerin çocuklarının din eğitimindeki rollerini inceleyerek bu rolleri pratik bir çerçevede ele aldığını söylemek mümkündür.

Genel okuyucu kitlesine hitap eden bu çalışma, özelde ebeveynlere hitap etmekte ve ebeveynlere bu konuda rehberlik etmektedir. Yazar, kitabının önsözünde çalışmasından kısaca bahsederek çalışmasına destek olan Prof. Dr. Mustafa Köylü ve Prof. Dr. Şuayip Özdemir’e teşekkürlerini sunmuştur. Giriş bölümünde yazar; araştırmanın konusuna, problemlerine, önemine, hedefine, yöntemine, çalışma grubuna, veri toplama sürecine, verilerin analizine değinmiştir. Genel olarak kitabın temel problemini oluşturan “Aileler,

¹ Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Felsefe ve Din Bilimleri Anabilim Dalı Din Eğitimi Yüksek Lisans Öğrencisi, Email: kanatsenanur1@gmail.com, ORCID: 0009-0004-9276-0257.

çocuklarının din eğitiminde ne tür tutumlar sergilemektedir?” (s.22) sorusu; “Ebeveynlerin dini bilgi kaynakları nelerdir? Ebeveynler için çocukların din eğitimi ne derece önemlidir?” gibi alt problemlerden oluşmaktadır. Bu problemlerin ne tür sonuçlar doğurabileceğine gerçek yaşamdan örnekler verilmektedir. Bununla birlikte din eğitimcilerinin de bu konuda sunmuş oldukları teorik bilgilerin pratikle ne denli bağdaştırılabileceği tespit edilerek bu sorulara cevap aramak; kitabın içeriğini ve hedefini oluşturmaktadır. Bu çalışma, ebeveynlerin çocuklarının din eğitiminde ne tür tercihler yaptıklarını ve nasıl bir tutum sergilediklerini ortaya koymak ve alandaki teorik bilgileri, gerçek yaşamdan örneklerle zenginleştirmeyi amaçlamaktadır (s. 23) Aynı zamanda yazar bu çalışmada nitel araştırma yöntemlerinden olgubilimi tercih etmiş ve araştırma kapsamında, Orta Karadeniz bölgesindeki Samsun, Amasya, Tokat ve Çorum illerinde yaşayan 40 kişi ile görüşmeler gerçekleştirmiştir.

Kitap önsöz ve sonuç haricinde iki ana bölümden oluşmaktadır. Birinci bölümün ana başlığı “Ailede Çocuğun Din Eğitimi”dir ve bu başlığı “Çocuğun Eğitiminde Ailenin Yeri ve Önemi” ve “Günümüz Dünyasında Çocuk” adlı iki alt başlık oluşturmaktadır. İkinci bölümün ana başlığı ise “Bulgular ve Yorum” dur. Bu bölüm çalışmanın problem sorularıyla ilgili on iki alt başlıktan oluşmaktadır. Alt başlıkları şu şekildedir: “Ebeveynler İçin Dini İnançın Değeri”, “Ebeveynlerin Dini Bilgi Kaynakları”, “Ebeveynlerin Çocukların Din Eğitimine Verdikleri Önem”, “Ebeveynlerin Çocukların Din Eğitiminde Yüklendiği Sorumluluk”, “Ebeveynlerin Evde Manevi Bir Atmosfer Oluşturması”, “Ebeveynlerin Çocuğun Din Eğitimine Dair Kendilerini Geliştirme Çabaları”, “Ebeveynlerin Çocukların Din Eğitiminde Odaklandığı İçerik”, “Ebeveynlerin Din Eğitiminde Yöntemler”, “Ebeveynlerin Din Eğitimi Veren Kişi veya Kurumlara İlişkin Görüşleri”, “Ebeveynlerin Verdiği Din Eğitimine Olumsuz Etki Eden Hususlar”, “Ebeveynlerin Din Eğitimindeki Pişmanlıkları”, “Ebeveynlerin Çocukların İyi Bir Din Eğitimi Alabilmesi İçin Beklentileri”. Aynı zamanda Ayşegül Gün, bu alt başlıkları da birçok alt başlığa bölerek okuyucularına sunmuştur. Bu eserde yer alan başlıkların çalışmanın içeriğiyle uyumlu olduğu söylenebilir.

Eserin kaynakçasına bakıldığında ise, kaynakçada konu ile ilgili son beş yıldaki eserlere yer verilmesi, yazarın güncel literatürden haberdar olduğunu göstermesi bakımından önemlidir. Ancak Gazzali, İbn Sahnun, Zernuci gibi klasik İslam eğitimcilerinin çocuk eğitimine dair örneğin; “*İhyâu Ulûmi'd-Din*”, “*Eğitim Ve Öğretimin Esasları; Âdâbul-Muallimîn*” gibi eserlerine kaynakçada rastlanmaması, yazarın konuyu değerlendirirken geleneksel İslami literatürden yeterince faydalanmadığını göstermektedir.

Ayşegül Gün, birinci bölümde tüm dinlerin aile üzerinde durduğu ve önemli roller atfettiğini dile getirmiştir. (s.34) Daha sonra ailenin önemini İslamî bakış açısıyla ayet ve hadislere değinerek anlatan yazar, aynı zamanda diğer dinlerdeki ailenin önemli olan konumuna da vurgu yapmıştır. Aynı zamanda psikolojik ve sosyolojik açıdan aile modellerinden bahsetmiş psikolojik açıdan aile modellerinde; bağımlılık, bağımsızlık ve psikolojik/duygusal bağlılık modeline değinmiştir. Sosyolojik açıdan aile modellerinde ise; sosyal birlik tiplerine göre geleneksel aile, eşcinsel aile; üretim biçimlerine göre köleci, feodal, kapitalist ve sosyalist aile biçimleri olduğunu dile getirmiştir. Ayşegül Gün, kitapta eşcinsel aileleri tasnif edip bu grubu değerlendirmeden ele almıştır. Aile konulu bir kitapta böyle tasnife yer verilmesinin son derece isabetsiz olduğunu söylemek gerekir. Aynı şekilde teknolojinin aile içindeki etkisini olumlu ve olumsuz yönlerine dikkat çeken yazar, olumsuz yönlerden birkaçını çocukların günlük yaşam aktivitelerinde aksama, sosyal

ilişkilerde başarısızlık, kişilik bozuklukları olarak saymaktadır. (s.61) Yazarın, bu tür mevzulara yer vererek okuyuculara geniş bir bakış açısı sağlamaya çalıştığı söylenebilir.

İkinci bölümün girişinde Ayşegül Gün; ailelerle yaptığı görüşmelerde elde edilen verileri, belirli temalar altında topladığını, elde ettiği bulguları ise önceden yapılan çalışmalarla karşılaştırmalı bir biçimde yorumlayarak sunduğunu ifade etmiştir. (s.69) Aynı zamanda bu bölüm yazarın ebeveynlere ilettiği “Din, hayatınızda sizin için ne anlam ifade ediyor?”, “Dini bilgi kaynaklarınız nelerdir?” gibi sorular ve bu sorulara verilen cevaplar etrafında şekillenmiştir. Birinci bölümde ebeveynlerin demografik özelliklerine tablo şeklinde yer veren Ayşegül Gün, katılımcıların sorulara verdikleri cevaplardan genel bir sonuca ulaşmaya çalışmıştır. Bazı katılımcıların cevaplarından sonra yazarın kendisi de o cevaplar üzerine düşüncelerini belirterek araya girmiş, bu da kitabı akıcı hale getirmiştir.

İkinci bölümün “Ebeveynler İçin Dinî İnançın Değeri” başlığı altında ilk olarak katılımcılara; “Din hayatınızda sizin için ne anlam ifade ediyor?” sorusu sorulmuş ve bu soruya katılımcıların verdikleri cevaplar şu iki başlık altında ele alınmıştır: “Dinî İnançının Öncelikleri Arasında Olduğunu İfade Edenler” ve “Dinî İnançının Öncelikleri Arasında Olmadığını İfade Edenler”. Burada yazarın, çocukların yetiştiği dönemde düzenli namaz kılmayan ebeveynlerin çoğunun çocuklarının da düzenli namaz kılma alışkanlığı edinmediğini ifade etmesi oldukça ilgi çekici olmuştur. (s.73) Katılımcıların görüşlerinden hareketle, kendi ailelerinden aldıkları eğitim ile yetiştikleri çevrenin, dinî inançlarının öncelikleri üzerinde etkili olup olmadığı anlaşılabilir.

“Ebeveynlerin Dinî Bilgi Kaynakları” başlığı ise; din eğitiminde aile ve aile büyüklerinin etkin bir rolü olduğunu söyleyenler ve söylemeyenler olarak iki kısma ayrılmıştır. Aile ve aile büyüklerinin din eğitimlerinde etkin rolü olmadığını söyleyenler daha çok Kur’an kursları, DKAB dersleri, meslekî din eğitimi veren okullar, çevre, cemaatler, televizyon programları ve kendi araştırmalarının din eğitimlerinde etkin rol oynadığını belirtmişlerdir. Yazarın burada meslekî din eğitimi veren okullar ifadesinden hangi kurumları (imam hatip liselerini mi, yoksa ilahiyat fakültelerini mi) kastettiği tam olarak anlaşılammıştır. Yazara göre; din eğitiminde ailesinin etkin bir rolü olmadığını söyleyenler ise; çocuklarına ya sadece model olmakla yetinmişler ya gündelik hayatın karmaşası içinde çocuklarının din eğitimine zaman ayıramamışlar ya da kendileri dinî bir yaşantıya sahip olmamışlardır. (s.89)

“Ebeveynlerin Çocukların Din Eğitimine Verdikleri Önem” başlığının girişinde Ayşegül Gün, “ailelerin çocukların din eğitimine verdiği önemin, dindarlık algısıyla ve dinin hayatlarındaki konumuyla doğru orantılı olduğu söylenebilir” (s.116) ifadelerine yer vermiştir. Girişte böyle bir değerlendirmede bulunmak bölümle ilgili genel bir perspektif oluşturması açısından önem arz etmektedir. Aynı zamanda bu bölümdeki katılımcıları görüşlerine göre “Din Eğitimine Öncelik Verenler” ve “Din Eğitimine Öncelik Vermeyenler” olarak iki kısma ayırmıştır. “Din Eğitimine Öncelik Vermeyenler” başlığı altında yazarın konuyu netleştirmek için bir katılımcıya yönelttiği; “Akademik başarıları din eğitimlerinin hep önünde miydi?” sorusuna katılımcının, akademik başarıları din eğitimlerinin önündeydi cevabını vermesi, din eğitimi ile akademik başarı arasındaki ilişkiyi anlamak açısından önem arz etmektedir.

“Ebeveynlerin Çocukların Din Eğitiminde Yüklendiği Sorumluluk” başlığı ise; “Sorumluluğun Eşit Biçimde Paylaşılan Aileler” ve “Sorumluluğun Eşit Biçimde Paylaşılmadığı Aileler” olmak üzere iki temel kısma ayrılmıştır. “Sorumluluğun Eşit Paylaşıldığı Aileler” adlı başlık sonunda Ayşegül Gün; anne ile babanın çocukların din eğitiminde farklı alanlarda etkinliklerinin arttığını ifade etmiştir (s.130) “Sorumluluğun Eşit Paylaşılmadığı Aileler” bölümünde ise; katılımcıların çoğunda din eğitimiyle ilgili sorumluluğun büyük oranda anneye devredildiğini dile getirmiş ve din eğitiminde annenin aktif rol almasını önemli bulmuştur. Aynı zamanda tüm sorumluluğun anneye devredilmesinin beraberinde birçok problemi de getireceğini ifade etmiş fakat bu problemlere değinmemiştir. (s.136) Ayşegül Gün, babanın çocuğun din eğitiminde anneden daha aktif bir rol aldığını; özellikle babanın dinî bilgisinin daha fazla olduğu, her iki ebeveynin de çalıştığı durumlar ile çocuğun erkek olduğu durumlarda bu durumun daha belirgin olduğu kanısına varması dikkat çekicidir.

“Ebeveynlerin Evde Manevi Bir Atmosfer Oluşturması” başlığı bağlamında ailelere “Evde çocuklar için dinî-manevi bir ortam oluşturma çabanız var mı? Varsa bunun için neler yapıyorsunuz?” sorusu yöneltilmiştir. (s.143) Verilen cevaplar manevi atmosfer oluşturmak için çaba gösterenler ve göstermeyenler olarak ikiye ayrılmıştır. Çaba gösteren katılımcıların özellikle kandil geceleri veya Ramazan ayı gibi özel zamanları din eğitimi için fırsat bilerek geleneksel usullerle çocuklara manevî bir atmosfer oluşturma çabası içinde olduklarını belirtmiş veya sosyal medya üzerinden Hatice Kübra Tongar gibi toplumsal meseleleri eleştiren ve güncel tartışmalara değinen yazarları takip ettiklerini ve bu yazarların eserlerini okuduklarını dile getiren katılımcıların modern usullerle evde manevi atmosfer oluşturmaya çalıştıklarını belirtmiştir.

“Ebeveynlerin Çocuğun Din Eğitimine Dair Kendilerini Geliştirme Çabaları” başlığı altında “Çocuğunuza daha iyi bir din eğitimi vermek için kendinizi geliştirme yönünde bir çabanız var mı? Varsa ne tür bir çalışma olduğunu belirtir misiniz?” şeklinde bir soru yöneltilmiş (s.154) katılımcılar, kendilerini geliştirme çabası içinde olanlar ve olmayanlar olarak ikiye ayrılmıştır. Aynı şekilde Ayşegül Gün; katılımcıların daha çok kitap okuyarak, internetten araştırma yaparak, çevresinden yardım alarak, çeşitli organizasyonlara katılarak kendilerini geliştirmeye çalıştıklarını ifade etmiştir.

“Ebeveynlerin Çocukların Din Eğitiminde Odaklandığı İçerik” başlığını ise; bütüncül bakış açısına sahip olanlar ve olmayanlar (inanç, ibadet veya ahlak konularından birine ağırlık verenler) olarak ikiye ayırmıştır. Bölüm sonunda Ayşegül Gün, ailelerin, çocuklarının dinî gelişiminde inanç, ibadet ve ahlak gelişimini büyük oranda önemsedikleri fakat ahlakî gelişimin diğerlerinden bir adım öne çıktığını, yine aynı şekilde çocukların inanç ve ibadet esaslarını bilmesi ve buna uygun davranışlar sergilemesinin ailenin aldığı din eğitimine göre farklılaştığına dair tespitlerini dile getirmiştir.

“Ebeveynlerin Din Eğitiminde Yöntemler” başlığı altında katılımcıların çocuklarına din eğitimi verirken birçok farklı yöntem uyguladığını ifade ettiklerini görmekteyiz. Bu yöntemler ise; telkinde bulunmak, birlikte ibadet etmek, model olmak, gündelik hayatın içinde mesajlar vermek, hikaye anlatmak, ödüllendirmek, cezalandırmak, korkutmak, geri çekilmek, kolaylaştırmak, birlikte eğitici yayınları takip etmektir. Her bir yöntem, çocuğun yaşına, gelişim düzeyine, ailenin dinî tutum ve değerlerine, çevresel faktörlere ve bireysel

farklılıklara bağılı olarak değişiklik gösterir. Ebeveynlerin bu yöntemleri seçerken çocukların ihtiyaçlarına ve özelliklerine uygun olarak seçmesi gerekmektedir.

“Ebeveynlerin Din Eğitimi Veren Kişi veya Kurumlara İlişkin Görüşleri” başlığıyla katılımcılara; “Çocuğunuzun hangi kişi ya da kurumlardan din eğitimi almasını istersiniz? Niçin?” sorusu sorulmuş ve katılımcılar bu soruya örgün, yaygın din eğitimi kurumları ve kişilere yönelik görüşleriyle cevap vermiştir. Bazı katılımcılar; 4-6 yaş Kur’an kursundaki hocaların bilgi açısından yeterli olduklarını ama üslup konusunda daha farklı olmaları gerektiğini dile getirerek bu kurumlardaki bazı hocaların yeterli pedagojik formasyon bilgisine sahip olmadıklarını ifade etmiştir. (s.212) Bazı katılımcılar ise DKAB derslerine eleştiriler yöneltmiştir. Genel itibarıyla bu dersin konularının yüzeysel oluşu, programın yoğun olmayışı ve uygulamaya dönük çalışmaların olmaması yöneltelen eleştirilerden bazılarıdır.

“Ebeveynlerin Verdiğı Din Eğitime Olumsuz Etki Eden Hususlar” başlığı altında; yazar, ebeveyn tutumu, arkadaş çevresi, televizyon, bilgisayar oyunları, internet, dindar çevrelerde yaşanan olumsuzluklar, sosyokültürel çevre, dünyevileşme ve çocuğın mizacını, çocuğın gelişim döneminde din eğitime olumsuz etki eden unsurlar arasında saymaktadır. Yazarın kitapta olumsuz hususlara yer vermesi konunun dengeli bir şekilde ele alınmasını sağlamıştır.

“Ebeveynlerin Din Eğitimindeki Pişmanlıkları” başlığı altında katılımcılara “Çocuğunuzun din eğitimiyle ilgili olarak yanlış yaptığımız uygulamalar oldu mu?” sorusu yöneltilmiş (s. 265) katılımcılar bu soruya; yeterli bir din eğitimi verememek, ısrarcı olmamak, iyi bir model olamamak, din eğitiminde sert bir tutum sergilemek, yaş seviyesinin üstünde bilgiler vermek gibi pişmanlıkları olduklarını belirtmişlerdir.

Son olarak “Ebeveynlerin Çocuklarının Daha İyi Bir Din Eğitimi Alabilmesi İçin Beklentileri” başlıklı bölümde ise; katılımcıların beklentilerine yer verilmiştir. Bu beklentiler arasında; “Örgün din eğitimi faaliyetlerinin daha nitelikli hale getirilmesi” ile DKAB dersine dair olumlu-olumsuz görüşlere yer verilmiştir. Diğer beklentiler arasında; yaygın din eğitimi faaliyetlerinin daha nitelikli hale getirilmesi, ahlak eğitimine ağırlık verilmesi, sosyal medya içeriklerine sansür uygulanması, yapılan din eğitimi faaliyetlerine dair bilgilendirilmeleri, din eğitimi konusunda bilinçlendirilmeleri ve kurumlar arasında iş birliğinin olması yer almaktadır.

Ayşegül Gün, ikinci bölümü genel olarak katılımcılara yöneltelen soru bağlamında pek çok alt başlığa ayırmış ve genel olarak; ebeveyn tutumları, örgün din eğitimi, yaygın din eğitimi, sosyal medya ve çevrenin çocukların din eğitimi üzerindeki etkisine yönelik katılımcılara sorular yöneltmiş ve bu sorulara verilen olumlu-olumsuz cevaplar etrafında kendisi de fikirlerini beyan etmiştir. Ayşegül Gün’ün katılımcılardan aldığı olumlu ve olumsuz geri bildirimler çerçevesinde kendi görüşlerini de paylaşması, okuyucuya farklı perspektifler sunmasının yanında bu çalışmanın kapsamlı olduğunu ortaya koymaktadır.

Sonuç bölümünde, katılımcılar genel olarak değerlendirilmiş ve katılımcılarla birlikte günümüz aileleri de karşılaştırılmıştır. Ayşegül Gün, yaşanan problemlerden bahsetmiş ve ebeveynlere ihtiyaca yönelik önerilerde bulunmuştur. Aynı zamanda Ayşegül Gün, ebeveynlerin din eğitiminde bütüncül bir bakış açısıyla inanç, ibadet ve ahlak konularına eşit şekilde önem verdiğini fakat kalan kısmın büyük bölümünün “ahlak” eğitimini öncelediğini ifade etmiş ve ibadetlerin geri plana atılması, ibadet alışkanlığının kazandırılmasını

güçleştiren bir problem olduğuna değinmiştir. Bu probleme okuyucuları düşündürecek “Bu durum ibadetlerin fonksiyonları konusundaki bilgi eksikliğinden kaynaklanıyor olabilir mi?” tarzında soru yöneltmiştir. Bölüm sonuna doğru yazar, kendi çalışmasının bulgularını tüm ailelere genelleştirmenin doğru olmadığını bundan dolayı daha sağlıklı yönlendirmeler için aile içi ilişkiler ve buna etki eden diğer dinamikleri anlamaya yönelik çalışmaların artırılması gerektiğini ifade etmiştir (s.308) O, bu önerisiyle bu alanda çalışma yapanlara veya yapmak isteyenlere de yol göstermektedir.

Sonuç olarak *Çocukların Din Eğitiminde Ebeveyn Tutumları* kitabında, bazı cümlelerin uzun olması kitabın akıcılığını zorlaştırdığı, bunun da zaman zaman kitabı sıkıcı hale getirdiği ifade edilebilir. Aynı zamanda kitapta az da olsa yazım yanlışları, ek fazlalıklarının mevcut olduğu da söylenebilir. Bununla birlikte, Ayşegül Gün’ün katılımcıların görüşlerini belirtirken cümleleri direkt aldığı gibi yazması bazı katılımcıların devrik konuşması ya da yüklemi olmayan cümle kurma gibi sorunlar kitabın bazı bölümlerini anlaşılabilir kılmaktadır. Bunun yerine katılımcıların görüşlerinin cümle yapısı bakımından düzeltilip okuyuculara sunulması kitabı daha anlaşılır bir hale getirecektir. Genel anlamda Ayşegül Gün’ün, kendi düşüncelerini aktardığında kullandığı üslubun anlaşılması kolay olmasına rağmen katılımcıların fikirlerine yer verdiğinde; aynı şeyi katılımcıların cümleleri için söylemek mümkün değildir. Bu sebeple katılımcıların görüşleri okunurken kitap zaman zaman anlaşılabilir hal almıştır.

Kitabın konusu ise; kapsamlı bir araştırma olduğundan çağımız için güncel ve hayati bir öneme sahiptir. Yazarın, kitabın giriş bölümünde yer verdiği problemlere kitap genel olarak cevap verir niteliktedir. Aynı zamanda Ayşegül Gün’ün her bölümde katılımcıları iki kategoriye ayırıp detaylı bir şekilde değerlendirmesi çalışmayı bu alanda yapılan çalışmalardan farklı kılacak niteliktedir. Kitap, çocukların din eğitiminde ebeveyn tutumlarını çeşitli alt başlıklar altında detaylandırarak okuyucuya kapsamlı bir bakış açısı sunmayı hedeflemektedir. Dolayısıyla literatüre önemli bir katkı sağlamakta ve okuyuculara önemli bir referans kaynağı oluşturmaktadır.